

Многима од нас појури крв у лице када помислимо на обесмишљену, осиромашену, неодевену и ненаоружану војску која копни из месеца у месец, из године у годину. Многе од нас дубоко изнервира лицемерје све чешћих и бројнијих војних парада, за које се шију нове униформе и волшебно набавља гориво за авионе – све да би се партијска и државна врхушка могла сиротињи раји показати моћном и недодирљивом, а својим западним пријатељима као потенцијални извозник „мира и стабилности“ у регионе погођене тероризмом и недемократијом, а који нису Косово и Метохија.

Да, да – многима од нас је пресео тај милитантни антимилиитаризам, то претварање војске у весели, наоружани циркус, који треба да путује широм света и доноси срећу и радост свима којима дође у госте. Све војска треба да ради, само не дај Боже, да ратује. Све су нам кризне тачке подједнако драге, само није наша властита земља. И све нас стране војске подједнако воле, осим оне која шаље патроле у Штрпце, Призрен и Пећ. Сви су нам миротворачки задаци блиски и драги, осим чувања Грачанице, Велике Хоче, или моста у Митровици.

Бедно је стање српске војске. Оно има многе дијагнозе, а до сада је носило два имена – Здравка Поноша и Драгана Шутановца. По чему је разрешење једног, а достојанство другог добро за Србију, многима од нас неће бити јасно. У реду, ниједан политичар на власти не воли да чује свог генерала (па још Начелника главног штаба) да се буну и јогуни. Историја каже да се то у свашта може изродити. Али ако се тај генерал жали да се трансформација војске из макар-нечега у ништа, али „ништа“ које испуњава НАТО стандарде ничега, не врши довољно брзо, онда није јасно по чему се он разликује од свог колеге министра. Откуд ту сукоб, када смо их до пре недељу дана разликовали само по униформи?

Било како било, Председник републике искористио је прилику да покаже ко је стварни Главнокомандујући војском и чија се, на крају крајева, реч рачуна. Председник, кога све чешће прогоне оптужбе за „слобизацију“ друштвеног поретка, имао је прилику да начини веома популаран гест ауторитарне власти – да смени било Поноша, било Шутановца. За њега

НАТО јунак на НАТО јунака

Пише: Никола Танасић

среда, 31 децембар 2008 14:00

је то била „win-win“ (опрем добро) ситуација. Па ипак је поступио превише опрезно. Можда би права државничка ширина у духу његове нове националне политике била да је улогу Министра војног и Начелника генералштаба поверио свом најближем сараднику, Ивици Дачићу, бар док се његова два натовска чеда не помире? Или да је сам обукао униформу (која би му тако лепо стајала) и прогласио се за Маршала војске (уже) Србије (можда и Војводине). Кад је већ његова последња...